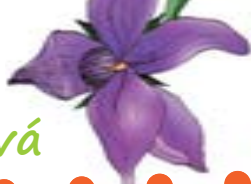

Denisa Prošková

KOUZELNÝ SVĚT ROSTLIN

CO OBJEVILI ČMELÁK TONÍK
A MOTÝL JENÍK

Kouzelný
Svět

GRADA®

*Věnuji své pětileté neteřičce Etiennette,
která stále ještě vidí kouzla tam,
kde my dospěli už ne.*

Denisa Prošková

KOUZELNÝ SVĚT

ROSTLIN

CO OBJEVILI ČMELÁK TONÍK
A MOTÝL JENÍK

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

MgA. Denisa Prošková
Kouzelný svět rostlin
Co objevili čmelák Toník
a motýl Jeník

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4754. publikaci

Ilustrace Denisa Prošková
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Daniela Eftimiadisová
Návrh a zpracování obálky Daniela Eftimiadisová
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Denisa Prošková

ISBN 978-80-247-4130-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7905-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7906-5 (ve formátu EPUB)

OBSAH

TONÍK A JENDA SE PŘEDSTAVUJÍ

6

CO ROSTE NA LOUCE

10

Čekanka obecná, Jetel luční, Mák vlčí, Kokoška pastuší tobolka, Svlačec rolní, Kopretina bílá, Kakost luční, Bodlák obecný, Zvonek luční

CO ROSTE V ZAHRADĚ

26

Růže „pohádková“, Chrpa luční, Tulipán zahradní, Slunečnice roční, Lilie bílá, Kopřiva žahavka, Hluchavka bílá

CO ROSTE NA JAŘE

46

Sněženka podsněžník, Bledule jarní, Prvosěnka jarní, Konvalinka vonná, Viola vonná, Smetánka lékařská

CO ROSTE V LESE

58

Mech „lesní“

CO ROSTE VE VODĚ A U VODY

60

Leknín bělostný, Orobinec širokolistý, Stulík žlutý

NA SHLEDANOU

70

26 ROSTLIN, KTERÉ TONDA S JENDOU
NA SVÝCH CESTÁCH POZNALI

72

TONÍK A JENDA SE PŘEDSTAVUJÍ

Jmenuji se Toník Pruhovaný
a bydlím v ulici Pod Strání 5,
ve vesnici Květnice.

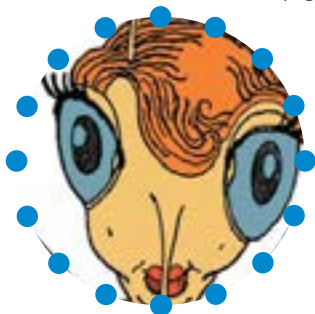
Maminka mě doma učila,
abych si pamatoval adresu,
kdybych se náhodou
ztratil, což se stane hned!

Dost často se mi stává, že něco dělám,
myslím na své věci a najednou se proberu
a nevím, kde jsem.

Do školky ale chodím do Motýlkova.
Táta tam pracuje na jedné obrovské louce
a vždycky ráno letíme spolu.

Ve školce

Ve školce se mi nejdřív vůbec nelíbilo! Jsem mezi samými motýlky, motýlími miminy a housenkami jediný čmelák. Ve všech čmeláčích školkách měli totiž plno. Maminka si už trochu zoufala, ale nakonec paní ředitelku uprosila, a tak mě vzali sem.

První týden jsem dokonce doma i brečel a říkal jsem mamince, že chci domů hned po „o“, a ne až po „spa“. Jenže to nejde. Máma i táta musí do práce.

Kamarád Jenda

Hned třetí den, zrovna když byl polední klid, mě z vedlejší postýlky zatahal za ruku jeden modrý motýlek.

Povídá: „Jmenuji se Jenda Modrásek. Taky tě to spaní po obědě tak strááááášlivě nebaví?“

A já jsem řekl: „Jmenuji se Toník. Ne, nebaví, to je jen pro mrňata.“

„Vždycky když spíme, dávají si paní učitelka s paní ředitelkou kafičko. Ani si nevšimnou, když uletíme a pak se zase vrátíme,“ lákal mne Jenda a kýval uličnický svými dlouhými tykadly.

Nápad se mi moc líbil.

„Jen musíme být nenápadní, abychom nevzbudili housenky. Nebo aby s námi nechtěla letět užalovaná Žluťásková.“

CO ROSTE NA LOUCE

Jako naschvál je hned za plotem školky louka, na kterou sám nesmím. Chodí se na ni pást krávy. I táta, který na louce denně pracuje, si musí dávat pozor, aby ho některá rohatá žvejka neseďla i s kytkou, ze které zrovna sbírá šťávu. Když táta říká krávičkám žvejka, vždycky se chechtám.

Opatrně jsme se s Jendou vytratili na záchod a z něj se oknem vysoukali ven. Na louce vonělo najednou tolik rostlin, až se mi zatočila hlava. Sedl jsem si na kytku modrou jako maminy oči a volal: „Jendo, počkej na mě!“

Jenda se otočil: „Hned z té čekanky slez! Chceš, aby nás hned načapali?“

• Čekanka
• obecná •

Jetel luční

Měl pravdu. Na čekanku bylo ze školky vidět všemi okny. Zamířili jsme tedy hlouběji do louky. A mně se začaly sbíhat sliny, protože jsem ucítil jetel. Jetelová šťáva je pro čmeláky něco jako pro děti čokoláda. Mohl bych se jí upít, jenže to bych byl za chvíli jako koule a křídla by mne neunesla. Ale trošku jsme si s Jendou přece jen zamlsali.

Dup, dup, kde se vzalo, tu se vzalo, na louku přiběhlo tele. A když přiběhlo jedno tele, za chvíli se za ním určitě objeví jeho maminka kráva a tetičky a strýčkové. Tele není zlé. Je jen nemotorné. Stačí jedno máchnutí ocasem a bylo by po nás.

Raději letíme kus dál.

+

Mák vlčí

Vlčí máky září na louce jako semafor.
Jsou nádherně červené.

Sedli jsme si na jeden květ a dívali se, jak
z nedalekého lesa přiběhl zamilovaný vlk.
Natrhá jich náruč pro svoji slečnu vlčici.

Ale možná se mi to
jen zdálo. Sluníčko
pálilo, Jenda
si vyhříval
křídla a já na
chvilku usnul.

Kokoška pastuší tobolka

Probudilo mne chrastění. Hned vedle vlčích máků rostlo něco, co vypadalo jako chrastítko pro lidská mimina. Nikdy jsem žádné neviděl, ale slyšel! Před náš domeček totiž jednou přijel obrovský kočár a z něj se ozýval vrískot, až střecha nadskakovala. Maminka mi tenkrát vysvětlila, že takhle brečí malí lidé, když mají hlad. Když brečí ti velcí, to asi padají stromy!

Jenda se na tu divnou rostlinu posadil a smál se mi: „Ty neznáš kokošku?“

„Ne,“ trochu jsem se urazil. Taky by se nemusel pořád vytahovat.

Když se nedíval, poodlétl jsem vedle a vlezl do květu, co vypadal jako trychtýř.

Svlačec rolní

Trychtýř patřil svlačci.
To je kytka, co se plazí
po zemi, jako by neměla
sílu růst nahoru.

„Hů hů, tady jsem,“ hučel
jsem z trychtýře a musel jsem
se držet, abych se nezačal smát. Jenda se
rozhlížel na všechny strany a pořád nevěděl,
kam jsem tak najednou zmizel.

A přitom mě slyšel! Lítal čím dál rychleji
dokola, až se z něj řinul pot. Nakonec si
svlékl tričko a vtom mě objevil.

Kopretina bílá

Tak a asi jsem přišel
o kamaráda!
Jenda se tak
bál, že se mi
něco stalo,
až se mnou
přestal mluvit.
Dokonce ani
nechtěl, abych
vedle něj seděl
na stejné kopretině.

Lehl jsem si na jinou
a přemýšlel, jak si ho
udobřit. Jenda naštěstí
nevydržel trucovat dlouho.
„Tý brďo, vidíš ho?“

Kakost luční

„Koho, Jendo?“
„No přece...“
ani nedomluvil.
Na louku se
přihnilo béžové
štěně. V tlamě
drželo kost. Jenže
jak zahlédlo Jendu,
kost okamžitě
pustilo na zem.
Začalo vyskakovat
a chňapat po něm.
Jenda popoletěl
a štěně hned běželo

